

Medea na de genocide

Met 'Naar Medeia' maakte Inne Goris al een klein meesterwerk. Wat zou de opvolger 'Nachtevening' daar nog aan kunnen toevoegen? Puurheid.

MUZIEKTHEATER

VAN ONZE REDACTEUR

WOUTER HILLAERT

GENT | Tragedies eindigen met moord, niks aan te doen. Menselijkheid begint voorbij die wil van de goden: wanneer vijanden zich ondanks alles weer proberen te verzoenen. We noemen dat vergifenis, een woord met zoveel religieuze galm dat niemand het nog echt voor waar neemt. Nochtans is dat precies wat Inne Goris in *Nachtevening* probeert, op tekst van Pieter De Buysser en met muziek van Eavesdropper. Je komt terecht in een schuine put, met banken aan de vier zij-

den. Centraal staat een sober verhoogd blok. Je kan er een huwelijksbed in zien: een man ligt gekreukt aan de rand, een vrouw woelt heen en weer onder een dekbed dat er niet is. Haar arm steekt als een lege hengel achter haar uit, vergeefs tastend naar hem. Een relatie op drift. Zij, Lieve Meeussen, is Medea: de moeder die haar kinderen vermoordde uit wraak op haar man. Hij, Jorge Jauregui Allue, heet Jason. In *Naar Medeia* (2008) zagen we hoe ze hun rauwe drama doorleefden, tussen een horde kinderen die als hompen vlees heen en weer werden gestompt en getrokken. Nu blijven ze alleen over.

Hun gedeelde nageslacht is omgebracht.

Wat kan je dan doen, als koppel? Je kan scheiden voor het leven. Of je kan samen blijven door samen te verdringen. Maar deze Medea wil weer één worden door de gruwel net te herinneren. 'Vergeten is onze dronkenschap aanhouden, die roes van haat.' Zacht maar beslist benoemt Medea elk oog dat ze uitstak, elk touw dat ze rond de nek van een van haar bloedjes legde. Het podiumblok wordt een offeraltaar.

Veel sterker nog zijn de beelden die je wel ziet: een symfonie in bewegingen tussen beide spelers. Medea drijft naar Jason toe, als een week lichaam dat een bedding zoekt bij het zijne. Hij is een pilaar die op springen staat, verscheurd tussen lust en weerzin. 'Ik ben hier nog alleen om je te

verminken.' Woest kneedt Jorge Jauregui Allue het lijf van Meeussen als een bol gehakt, tot het bijna pletten wordt.

De wetten van de wraak worden doorbroken

Het lijkt wel anatomisch theater, zo detailrijk is elke gespannen spier te zien, elke verwrongen trek. *Nachtevening* is een operatie op twee lichamen, om te zien wat verleden liefde nog vermag tegen haat. Eavesdropper duidt van dat gevecht het broeierige, als liet hij insecten los in de boxen. Een koor van zes zangers met enkel langgerekte aaaa's, puurt er weer de mythologie van uit. In hun plurifone commentaar

schuift hoop over ontzetting.

En daar, in de kern van die zuiver geslachtelijke strijd, ontstaat het politieke van deze voorstelling. De wetten van de wraak, vastgelegd in de klassieke schriften van onze cultuur, worden doorbroken. De bekende tragedie wordt uitgelepid en verzoend. Medea en Jason vormen van elkaar de waarheidscommissie die na elke genocide komt.

'Ik vergeef je', luidt na een ingespannen uur het intieme slotkoord. Het maakt van *Nachtevening* een prachtige, erg complete miniatuur.

Van 18 tot 21 november in LODstudio, Gent (09/266.11.33). Daarna op reis tot 24 februari.

 ONLINE
www.lod.be

18. M. 2009

DE STANDAARD